

Datum van
inontvangstneming

:

12/11/2024

Zaak C-633/24 [Sovisso]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

27 september 2024

Verwijzende rechter:

Corte Suprema di Cassazione - Sezione Lavoro (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

17 september 2024

Verzoekende partij:

F.F.

Verwerende partij:

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

ITALIAANSE REPUBLIEK

[OMISSIS]

CORTE SUPREMA DI CASSAZIONE

SEZIONE LAVORO

[OMISSIS]

geeft de navolgende

TUSSENBSCHIKKING

in het beroep [OMISSIS] dat is ingesteld door:

F.F., [OMISSIS];

- verzoekende partij -

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

tegen

I.N.P.S. - ISTITUTO NAZIONALE PREVIDENZA SOCIALE, [OMISSIS]

- verwerende partij -

tegen arrest nr. 16/2018 van de CORTE D'APPELLO di TORINO, [OMISSIS];

[OMISSIS]

Verloop van de procedure

- 1 Bij arrest nr. 16 van 15 januari 2018 verwierp de Corte d'Appello di Torino (rechter in tweede aanleg Turijn, Italië; hierna: „Corte d'Appello”) het beroep dat F.F. had ingesteld tegen de uitspraak van de Tribunale di Torino (rechter in eerste aanleg Turijn) houdende de afwijzing van het verzoek van deze partij aan de INPS (nationaal sociaalzekerheidsorgaan) dat strekt tot de vaststelling van het recht op de gewone invaliditeitsuitkering met een aanvulling daarop tot het minimumbedrag op grond van legge n. 222/84 (wet nr. 222/84).
- 2 De rechter in eerste aanleg wees het verzoek af op grond dat niet aan de verplichting tot premiebetaling was voldaan, aangezien verzoeker in Italië slechts 260 wekelijkse premies ten belope van vijf jaar had betaald, zodat niet was voldaan aan de voorwaarde van artikel 8, lid 2, van legge n. 153/69 (wet nr. 153/69) dat bepaalt dat in geval van samentelling van verzekerings- en premietijdvakken als bedoeld in internationale overeenkomsten, de betrokkene bij de bevoegde pensioenbeheerder ten minste gedurende tien jaar premies of bijdragen moet hebben betaald tijdens de arbeidsverhouding die hij in Italië heeft volbracht. Daarom kon de uitkering niet tot het minimumbedrag worden aangevuld, zelfs niet als rekening werd gehouden met de bijdragen die hij als rechthebbende vóór 1996 in Zwitserland had betaald.
- 3 De Corte d'Appello heeft de uitspraak in eerste aanleg bevestigd door te verklaren dat het bedrag van de gewone invaliditeitsuitkering waarom verzoeker had verzocht, niet tot het minimum kon worden aangevuld, omdat indien alleen de in Italië betaalde bijdragen in aanmerking worden genomen, deze bijdragen geheel na 31 december 1995 waren betaald, dat wil zeggen onder het premiestelsel, op grond waarvan aanvulling tot het minimum in artikel 1, lid 16, van legge n. 335 del 1995 (wet nr. 335 van 1995) wettelijk is uitgesloten; indien echter de premies in aanmerking worden genomen die overeenkomstig internationale overeenkomsten zijn betaald, bepaalt artikel 8, lid 2, van wet nr. 153/69 dat gedurende tien jaar bijdragen in Italië moeten zijn betaald (terwijl verzoeker slechts aanspraak kan maken op vijf jaar), op grond waarvan de bijdragen die deels in Zwitserland (vóór 1 januari 1996) en deels in Italië (na 31 december 1995) zijn betaald, samen kunnen worden geteld, zodat toegang kan worden verkregen tot het zogenoemde gemengde stelsel en het verbod op de aanvulling tot het minimumbedrag voor pensioenen die uitsluitend onder het premiestelsel worden berekend (op grond van voornoemd artikel 1, lid 16) kan worden

vermeden. Ten slotte was het volgens de Corte d'Appello in verband met artikel 52, lid 3, van verordening (EG) nr. 883/2004 niet mogelijk om de uitkering pro rata aan F.F. toe te kennen, waarbij aan de ene kant rekening is gehouden met de bijdragen die zowel in Italië als in Zwitserland zijn betaald en aan de andere kant slechts met de bijdragen die in Italië zijn betaald, aangezien uit de vergelijking was gebleken dat de bedragen die konden worden toegekend hetzelfde waren, namelijk in beide gevallen 106,00 EUR bruto, en deze daarom lager zijn dan het bedrag van de civiele invaliditeitsuitkering die F.F. al ontvangt (ten belope van 218,16 EUR). De Corte d'Appello concludeerde dat indien F.F. vóór 1996 premies had betaald in Italië, het mogelijk zou zijn geweest om de regels inzake de aanvulling tot het minimumbedrag toe te passen die uitgaan van de betaling van bijdragen in Italië die worden berekend volgens het zogenoemde gemengde stelsel.

- 4 Tegen het arrest van de Corte d'Appello heeft F.F. op basis van een middel beroep in cassatie ingesteld, terwijl de INPS verweer voert bij memorie van antwoord.
- 5 In zijn beroepsmiddel stelt verzoeker dat sprake is van schending van het recht, met name van artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004 juncto artikel 360, lid 1, onder 3, van de c.p.c. (codice di procedura civile) (wetboek van burgerlijke rechtsvordering; hierna: „c.p.c.”), omdat dat de Corte d'Appello artikel 8, lid 2, van wet nr. 153/69 onjuist heeft toegepast. Daarin is bepaald dat voor een aanvulling tot het minimumpensioen een bijdragebetaling van tien jaar in Italië is vereist in geval van samentelling van de premietijdvakken die in internationale socialezekerheidsvereenkomsten of -verdragen is vastgesteld. Dit is echter in strijd met het Unierecht, in het bijzonder artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004, dat voorrang heeft boven elke eventueel daarmee strijdige nationale bepaling en waarin een dergelijke aanvulling is vastgesteld die gelijk is aan het verschil tussen de som van de krachtens deze verordening verschuldigde uitkeringen en het bedrag van de nationale minimumuitkering.

**Bepalingen van nationaal recht die van toepassing zijn op de feiten in het
hoofdeding en bepalingen van Unierecht.**

- 6 De nationale regeling inzake de gewone invaliditeitsuitkering is neergelegd in artikel 1 van legge n. 222 del 1984 (Revisione della disciplina della invalidità pensionabile) (wet nr. 222 van 1984) (herziening van de regeling inzake het invaliditeitspensioen, Gazzetta Ufficiale nr. 165 van 16 juni 1984, laatste wijziging bekendgemaakt op 31 december 2007), waarvan lid 3, voor zover hier van belang, bepaalt dat indien de uitkering lager is dan de minimumuitkering van de verschillende beheerders, deze ten laste van het socialezekerheidsfonds wordt aangevuld tot de maximumbedrag van de minimumuitkering ten belope van het bedrag van het socialezekerheidspensioen bedoeld in artikel 26 van legge 30 aprile 1969 n. 153 (wet nr. 153 van 30 april 1969), zoals nadien gewijzigd en aangevuld.

- 7 Bovendien bepaalt artikel 1, lid 16, van legge n. 335/1995 sulla Riforma del sistema pensionistico obbligatorio e complementare (wet nr. 335/1995 tot hervorming van het stelsel van verplichte en aanvullende pensioenen) (Gazzetta Ufficiale nr. 190 van 16 augustus 1995 – Gewoon Supplement nr. 101, laatste wijziging bekendgemaakt op 10 april 2024), het volgende: „Pensioenen die uitsluitend op premie- of bijdragebetaling berusten (dat wil zeggen pensioenen waarvan de bijdragen sinds 1 januari 1996 zijn betaald, zoals in het onderhavige geval) zijn niet onderworpen aan de bepalingen inzake de aanvulling tot het minimum”.
- 8 Ten slotte bepaalt artikel 8, lid 2, van legge n. 153 del 1969 (Revisione degli ordinamenti pensionistici e norme in materia di sicurezza sociale) (wet nr. 153 van 1969) (herziening van de pensioenstelsels en regels inzake sociale zekerheid, Gazzetta Ufficiale nr. 111 van 30 april 1969 - Gewoon Supplement, laatste wijziging bekendgemaakt op 25 juni 2008) het volgende: „De in het eerste lid bedoelde minimumuitkeringen zijn ook verschuldigd aan pensioengerechtigden wier recht wordt verworven op grond van de samentelling van tijdvakken van verzekering en premiebetaling overeenkomstig internationale overeenkomsten of verdragen op het gebied van de sociale verzekering, mits de verzekerde bij het bevoegde pensioenbeheerder gedurende de arbeidsverhouding die hij in Italië heeft volbracht een tijdvak van premie- of bijdragebetaling kan doen gelden van ten minste tien jaar”.
- 9 Wat betreft het Unierecht zij eraan herinnerd dat artikel 48, onder a), VWEU voor de totstandkoming van het vrije verkeer van werknemers vereist dat het Europees Parlement en de Raad de nodige maatregelen nemen om alle tijdvakken van verzekering die krachtens de verschillende nationale wetgevingen zijn vervuld, bijeen te tellen, niet alleen voor het verkrijgen en het behoud van het recht op uitkeringen, maar ook voor de berekening daarvan (ter voorkoming van discriminatie ten opzichte van onderdanen die alleen in de woonstaat een beroepswerkzaamheid hebben uitgeoefend).
- 10 Volgens artikel 1, onder t), van verordening (EG) nr. 883/2004 van 29 april 2004 [OMISSIS] wordt onder „tijdvakken van verzekering” met name verstaan „de tijdvakken van premie- of bijdragebetaling, van werkzaamheden in loondienst of van anders dan in loondienst verrichte werkzaamheden, die als tijdvakken van verzekering worden omschreven of aangemerkt op grond van de wetgeving waaronder zij zijn vervuld, of geacht worden te zijn vervuld, alsmede alle met deze tijdvakken gelijkgestelde tijdvakken, voor zover zij door die wetgeving als gelijkgesteld met tijdvakken van verzekering zijn erkend”.
- 11 Artikel 6 van verordening nr. 883/2004, met als opschrift „Samentelling van tijdvakken”, is (met ingang van 1 mei 2010) in de plaats gekomen van artikel 45, lid 1, van de oude verordening (EEG) nr. 1408/71 en bepaalt dat een lidstaat voor de vaststelling van het verkrijgen van het recht op socialezekerheidsuitkeringen rekening houdt met de overeenkomstig de wetgeving van andere lidstaten vervulde tijdvakken van verzekering, van werkzaamheden in loondienst, van

werkzaamheden anders dan in loondienst of van wonen. Met andere woorden, de tijdvakken van verzekering die krachtens de wetgeving van verschillende lidstaten zijn vervuld, moeten worden samengeteld (Hof van Justitie van de Europese Unie; hierna: „Hof”; arrest van 7 december 2017, ██████████ C-189/16, EU:C:2017:946, punt 41).

- 12 Artikel 52 van verordening (EG) nr. 883/2004 stelt daarentegen de voorwaarden voor de toekenning van uitkeringen vast aan de hand van de berekening van een theoretisch bedrag en vervolgens van een werkelijk bedrag (uitkering pro rata), zodat het theoretische bedrag van de uitkering gelijk is aan de uitkering waarop de betrokkene aanspraak zou kunnen maken indien alle tijdvakken van verzekering en/of wonen die krachtens de wettelijke regelingen van andere lidstaten vervuld zijn, zouden zijn vervuld overeenkomstig de wetgeving die op de datum van vaststelling van de uitkering wordt toegepast, en volgens deze laatste regel wordt dit bedrag als het theoretische bedrag beschouwd, indien het bedrag volgens deze wetgeving onafhankelijk is van de duur van de vervulde tijdvakken. Vervolgens stelt het bevoegde orgaan het werkelijke bedrag van de uitkering pro rata vast door op het theoretische bedrag het verhoudingsgetal toe te passen van de duur van de tijdvakken die vóór het intreden van de verzekerde gebeurtenis krachtens de door dit orgaan toegepaste wetgeving zijn vervuld, en van de totale duur van de tijdvakken die vóór het intreden van de verzekerde gebeurtenis krachtens de wetgevingen van alle betrokken staten zijn vervuld (vgl. arrest van het Hof van 21 oktober 2021, Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie, C-866/19, [EU:C:2021:865], punten 9, 18-21 en 23 e.v.).
- 13 Wat betreft meer in het bijzonder de twijfel over de uitlegging die in de onderhavige beschikking aan de orde is, zij er ten slotte aan herinnerd dat artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004 het volgende bepaalt: „1. Degene die uitkeringen geniet waarop dit hoofdstuk van toepassing is, mag in de lidstaat waar hij woont en krachtens welke wetgeving hem een uitkering verschuldigd is, geen lagere uitkering ontvangen dan de minimumuitkering welke door de betrokken wetgeving is vastgesteld voor een tijdvak van verzekering of wonen dat gelijk is aan de gezamenlijke tijdvakken welke overeenkomstig dit hoofdstuk in aanmerking zijn genomen. 2. Het bevoegde orgaan van de lidstaat betaalt de betrokkene, gedurende de tijd dat hij op het grondgebied van deze staat woont, een aanvullend bedrag uit dat gelijk is aan het verschil tussen de som van de krachtens dit hoofdstuk verschuldigde uitkeringen en het bedrag van de minimumuitkering”.

Rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie

- 14 Het feit dat in het hoofdgeding aan de orde is, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht, aangezien het de socialezekerheidswetgeving betreft die van toepassing is op het verzoek om Europese samentelling van de premies, met het oog op de aanvulling tot het minimumbedrag van de gewone invaliditeitsuitkering, die krachtens artikel 1, lid 1, van wet nr. 222/84 vanaf de pensioenleeftijd ambtshalve moet worden omgezet in een ouderdomspensioen,

mits aan de voorwaarden inzake verzekering en premiebetaling is voldaan. Bovendien moet met betrekking tot het hoofdgeding worden vastgesteld dat, gelet op de feitelijke vaststellingen in de voorgaande instanties, kan worden aangenomen dat niet wordt betwist dat is voldaan aan de medische voorwaarde om in aanmerking te komen voor de normale invaliditeitsuitkering en dat de inkomensdrempels voor het verkrijgen van de aanvulling tot de minimumuitkering in acht zijn genomen, aangezien het sociale zekerheidsorgaan daartegen niets heeft ingebracht.

- 15 Overeenkomstig artikel 52 van verordening (EG) nr. 883/2004 en de daarbij behorende theoretische berekening van de uitkering valt verzoeker onder het gemengde stelsel, met bijdragen die gedurende de periode 1991-1994 in Zwitserland en vervolgens gedurende vijf jaar, in de periode van 1 april 2002 tot en met 31 maart 2012, in Italië geacht moeten worden te zijn betaald, en vervolgens met de bijdragen die in de periode 2012-2013 wegens werkloosheid zijn bijgeschreven. Het verbod op aanvulling tot het minimum bedoeld in artikel 1, lid 16, van wet nr. 335/95 is daarom niet op hem van toepassing.
- 16 Na deze verduidelijking moet met het oog op de aanvulling tot het minimum nog worden nagegaan of is voldaan aan de voorwaarde dat in Italië premies of bijdragen waren verschuldigd en zijn voldaan.
- 17 Daartoe moet rekening worden gehouden met artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004 en de gevolgen daarvan voor de nationale rechtsorde, die - zoals al vermeld - een onderscheid maakt tussen de voorwaarde van premiebetaling die geldt voor de aanvulling tot het minimum voor werknemers die uitsluitend in Italië tijdvakken van verzekering hebben vervuld en de voorwaarde die te dien aanzien geldt voor werknemers die gedeeltelijk in Italië en gedeeltelijk in andere landen van de Europese Unie (waaronder Zwitserland, op grond van de overeenkomst tussen de Europese Gemeenschap en haar lidstaten, enerzijds, en de Zwitserse Bondsstaat, anderzijds, over het vrije verkeer van personen – met ingang van 1 april 2012 – juncto verordening (EG) nr. 987/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 16 september 2009 tot vaststelling van de wijze van toepassing van verordening (EG) nr. 883/2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels, [OMISSIS]) tijdvakken van verzekering hebben vervuld.
- 18 Daarom wenst de Corte di Cassazione van het Hof te vernemen of een juiste uitlegging van artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004[4] zich ertegen verzet dat een nationale regeling in geval van een verzoek om samentelling van de gedeeltelijk in een andere lidstaat (in het onderhavige geval Zwitserland, vóór 31 december 1995) en ten dele in de nationale staat (in het onderhavige geval Italië, geheel na 1 januari 1996) betaalde bijdragen, als voorwaarde voor het verkrijgen van een aanvulling tot het minimumbedrag van de normale invaliditeitsuitkering, een aantal jaren (in dit geval tien jaar in de zin van artikel 8, lid 2, van wet nr. 153 van 1969) waarin premie moet zijn betaald bepaalt, dat hoger is dan het aantal jaren dat wordt verlangd van degenen die een beroep doen

- op eenzelfde toekenning, die al hun bijdragen (gedurende vijf jaar, overeenkomstig artikel 4 van wet nr. 222/84) uitsluitend hebben voldaan in de nationale woonstaat, in het onderhavige geval Italië, hetgeen in strijd is met het beginsel van het vrije verkeer van werknemers binnen de Europese Unie.
- 19 Het Hof heeft benadrukt dat artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004 bepaalt dat de rechthebbende op ouderdomsuitkeringen geen lager uitkeringsbedrag kan ontvangen dan het minimumbedrag dat in de wettelijke regeling van de woonstaat is vastgesteld, en dat het bevoegde orgaan van die lidstaat hem in voorkomend geval een aanvulling moet betalen gelijk aan het verschil tussen de som van de verschuldigde uitkeringen en het bedrag van de minimumuitkering (arrest van het Hof van 5 december 2019, ██████████ gevoegde zaken C-398/18 en C-428/18, EU:C:2019:1050, punt 27, inzake vervroegd ouderdomspensioen; hierna: „arrest ██████████
- 20 Het Hof herinnert er zelf aan (arrest ██████████ punt 40) dat het gelijkheidsbeginsel zoals neergelegd in artikel 4 van verordening (EG) nr. 883/2004 niet alleen openlijke discriminatie op grond van de nationaliteit van onder de socialezekerheidsregelingen vallende personen verbiedt, doch iedere verkapte vorm van discriminatie die door toepassing van andere onderscheidingscriteria in feite tot hetzelfde resultaat leidt (zie naar analogie arrest van het Hof van 22 juni 2011, ██████████ C-399/09, EU:C:2011:415, punt 44 en aldaar aangehaalde rechtspraak; hierna: „arrest ██████████ Ten slotte moeten volgens datzelfde arrest (punt 41) als indirect discriminerend worden beschouwd de voorwaarden van nationaal recht die, hoewel zonder onderscheid naar nationaliteit van toepassing, hoofdzakelijk of in de meeste gevallen migrerende werknemers treffen, alsook de zonder onderscheid van toepassing zijnde voorwaarden waaraan nationale werknemers gemakkelijker kunnen voldoen dan migrerende werknemers, of die in het bijzonder voor laatstgenoemden nadelig kunnen uitvallen (arrest ██████████ punt 45 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 21 Bovendien heeft verordening (EG) nr. 883/2004 geen gemeenschappelijk stelsel van sociale zekerheid ingevoerd, maar beoogt deze slechts de coördinatie van de verschillende nationale stelsels die blijven voortbestaan. Zo blijven de lidstaten volgens vaste rechtspraak bevoegd om hun stelsels van sociale zekerheid in te richten (zie met name arresten van het Hof van 21 februari 2013, ██████████ ██████████ C-282/11, EU:C:2013:86, punt 35, en 7 december 2017, ██████████ ██████████ C-189/16, EU:C:2017:946, punt 38).
- 22 Aangezien verordening (EG) nr. 883/2004 (en voorheen verordening (EEG) nr. 1408/71) niet bepaalt onder welke voorwaarden de tijdvakken van arbeid of verzekering worden voltooid, worden deze voorwaarden, zoals zowel uit artikel 1, onder r), van verordening (EEG) nr. 1408/71 als uit artikel 1, onder t), van verordening (EG) nr. 883/2004 blijkt, uitsluitend vastgesteld door de wettelijke regeling van de lidstaat waaronder de betrokken tijdvakken zijn vervuld (zie in die zin arrest van het Hof van 20 januari 2005, ██████████ ██████████ C-306/03, EU:C:2005:44, punt 30).

- 23 Hoewel het aan de wetgever van elke lidstaat staat om met name de voorwaarden vast te stellen waaraan het recht op uitkeringen is onderworpen, moeten de lidstaten niettemin het recht van de Unie en met name de bepalingen van het VWEU inzake de vrijheid van elke burger van de Unie om op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, eerbiedigen (zie in die zin met name de arresten van het Hof van 21 februari 2013, ██████████ ██████████ C-282/11, EU:C:2013:86, punten 36 en 37, en 23 januari 2020, Bundesagentur für Arbeit, C-29/19, EU:C:2020:36, punt 41 en aldaar aangehaalde rechtspraak).
- 24 Om de naleving daarvan te waarborgen, bepaalt artikel 45 van verordening (EEG) nr. 1408/71, zoals in wezen overgenomen in artikel 6 van verordening (EG) nr. 883/2004, dat wanneer de wetgeving van een lidstaat het verkrijgen, het behoud of het herstel van het recht op uitkeringen afhankelijk stelt van de vervulling van tijdvakken van verzekering, het bevoegde orgaan van die lidstaat rekening houdt met de krachtens de wetgeving van elke lidstaat vervulde tijdvakken van verzekering alsof het tijdvakken waren die krachtens de door dat orgaan toegepaste wetgeving waren vervuld. Met andere woorden – zoals hierboven al aangegeven – moeten de tijdvakken van verzekering die krachtens de wetgeving van verschillende lidstaten zijn vervuld, worden samengeteld (arrest van 7 december 2017, ██████████ ██████████ C-189/16, EU:C:2017:946, punt 41).
- 25 Zo geeft artikel 45 van verordening (EEG) nr. 1408/71, net als artikel 6 van verordening (EG) nr. 883/2004, toepassing aan de regel die in artikel 48 VWEU is vervat dat de tijdvakken van verzekering, wonen of arbeid moeten worden samengeteld. Het gaat om een van de basisbeginselen van de coördinatie, op het gebied van de Unie, van de socialezekerheidsregelingen van de lidstaten, die beoogt te waarborgen dat de uitoefening van het recht op vrij verkeer niet tot gevolg heeft dat de werknemer voordelen op het gebied van sociale zekerheid verliest waarop hij aanspraak had kunnen maken indien hij zijn gehele loopbaan in een enkele lidstaat had volbracht. Een dergelijk gevolg zou de werknemer in de Unie er immers van kunnen weerhouden zijn recht van vrij verkeer uit te oefenen en daarmee een belemmering van dit vrije verkeer kunnen opleveren (zie in die zin arrest van het Hof van 3 maart 2011, ██████████ ██████████ C-440/09, EU:C:2011:114, punt 30 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Motivering van de prejudiciële verwijzing op grond van artikel 267 VWEU

- 26 In het licht van deze feitelijke gegevens is het volgens de uitlegging van artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004 noodzakelijk om te bepalen of in geval van een verzoek om samentelling van premies die zijn betaald in verschillende lidstaten van de Unie (met inbegrip van die staten die onder de EU-wetgeving vallen, zoals Zwitserland) de aanvulling tot het minimumbedrag al dan niet kan worden toegekend, onder ten minste dezelfde voorwaarden die gelden voor in Italië woonachtige burgers die de volledige premie hebben betaald om in aanmerking te komen voor de aanvulling tot het minimumbedrag van de uitkering en/of het pensioen (in het onderhavige geval 5 jaar, overeenkomstig de artikelen 1 en 4 van wet nr. 222/84).

27 Kortom, het is noodzakelijk om het Hof op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing te nemen over de volgende vraag:

„Staat de regeling van de Europese Unie, met name artikel 58 van verordening (EG) nr. 883/2004, in de weg aan een nationale regeling zoals die van artikel 8, lid 2, van wet nr. 153/69, die in geval van een verzoek om samentelling van premies die in verschillende lidstaten van de Europese Unie zijn betaald, de toekenning van het minimumbedrag van de gewone invaliditeitsuitkering afhankelijk stelt van de voorwaarde dat tien jaar premies in Italië zijn betaald, terwijl personen die al hun premies in Italië hebben betaald, overeenkomstig de artikelen 1 en 4 van wet nr. 222/84 recht hebben op een minimumbedrag bij een premieperiode van slechts 5 jaar (drie in de loop van de laatste vijf jaar)?”

28 De prejudiciële verwijzing leidt tot schorsing van het geding.

29 [OMISSIS] [anonimisering]

OM DEZE REDENEN

Gelet op artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 295 c.p.c., verzoekt de Corte di Cassazione het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële beslissing te nemen over de vraag van uitlegging van het Unierecht die in motivering is vermeld.

[OMISSIS] [procedure]

Aldus besloten te Rome, [OMISSIS] op 9 juli 2024.

De voorzitter

[OMISSIS]